

NESPOKOJENÁ ŽIŽI

„Vypravuj o Africe, mami,“ neodbytně škemrá malá žirafka. „Co bych ti tak dnes vyprávěla?“ rozmýšlí se matka. „Aha, už vím. Tak hezky poslouchej:

Žirafy žily na savanách Afriky už v pradávných dobách, jenže nevypadaly jako my. Byly velké jen jako střední pes a jejich srst byla béžová, skoro bílá. Výhodné bylo, že ve vysoké vyprahlé trávě byly téměř neviditelné, avšak po lákavých šťavnatých lístcích v korunách stromů mohly jen toužebně pokukovat. Nedosáhly na ně. A tehdy žila jedna obyčejná malá žirafa jménem Žiži. Ta Žiži byla stále nespokojená, protože moc toužila po obdivu ostatních zvířat. Ale jak na to? Svým všedním zjevem rozhodně nikoho neupoutám. Kdybych uměla aspoň zpívat, tančit nebo létat, myslila si. Ale nic z toho se jí nedařilo.

„Jdi se proběhnout, ať si trochu odpočinu. Už nemůžu to tvé fňukání poslouchat,“ pobídla ji jednou maminka. Žiži poslechla, ale nešla moc daleko. Ulehla do trávy a smutně přemýšlela o tom, že je jí souzeno být celý život nenápadná, bezvýznamná, odstrkovaná... a ze samých smutných myšlenek usnula. Všimly si jí opice a hned je napadla čertovina. Kdysi ukradly lovcům síť a tu teď na žirafku hodily.

ČERNOOCASÍ ĎÁBLI

„Už jsem ti vyprávěla o černých pardálech? Ne?“ zavrtěla hlavou levhartí matka. „Tak poslouchej:

Když černí malíři ohlásili lvímu králi, že velký malířský úkol splnili, a začali skládat náčiní, přihnala se ještě jedna tlupa – tři levhartí bratři a několik jejich družek. Lambova banda! Dostalo se jim stejného vybarvení jako ostatním levhartům: krásný zlatožlutý kožíšek byl ozdoben černými okrouhlými skvrnami ve tvaru podkov a nepravidelných kroužků, jen břicho zůstalo bělavé. Nádhera! Ale Lambo – nejsilnější z nich – nespokojeně vybafl: „Tak to teda ne! My jsme jiní! Nejrychlejší, nejchytřejší, nejlepší! A proto chceme vypadat jinak než ostatní levharti!“ Malíř se zarazil, ale když si uvědomil jejich ostré zuby a dlouhé drápy, rychle sáhl po barvě, a aby je odlišil, přetřel jejich ocasy načerno. Lambo spokojeně kývl hlavou a jeho banda dlouhými skoky zmizela v lese.

Prales se stal jejich domovem. Sluneční světlo procezené přes husté koruny listnatých stromů vytvářelo právě takové vzory, jakými se honosil jejich kožich. Když nehybně leželi pod keřem nebo v koruně stromu, byli téměř neviditelní. Jejich dokonalý zrak a bystrý sluch jim umožňovaly lovit

NEPOSLUŠNÝ KIK

„Ty jsi velký neposlucha!“ hubovala kočkodaní maminka svého synka. „Neposlušnost se nevyplácí. Poslechni si, co se stalo malému Kikovi.

Africký tropický prales je neprostupný a huňatý jako kožich. Sluneční paprsky jen stěží pronikají hustými korunami vysokánských stromů, takže je tam stále nehybné šero. To však vůbec nevadí jeho obyvatelům. V korunách stromů je plno pohybu a ruchu. Létá tu spousta ptáků a motýlů, šplhají sem za kořistí ženetky a cibetky, ba dokonce i levharti, žijí tady luskouni podobní jedlové šišce a jiní podivní tvorové. Nejvíce se tu vyskytují různé druhy opic.

Okraj pralesa si zvolila za svůj domov početná tlupa kočkodanů. Bylo to pěkné místo. Blízko tekla klidná říčka, vytvářející mělká jezírka a tůňky, okraj lesa přecházel v široké travnaté údolí a za ním se rýsovaly šedavé skály. K tlupě patřil i malý kočkodánek Kik se svou matkou Kitou. Matka se většinu dne zabývala sháněním potravy a synek ji doprovázel, ale jakmile mu nevěnovala pozornost, zmizel. Většinou k řece. Brouzдал se na mělčině u břehu a hrál si. Lovil kamínky a házel je zpět do vody, pouštěl po vodě listy a klacíky, cákal na všechny strany. Vůbec mu nevadilo, že

CO UDĚLÁ BURUMBUL?

„Mami, honem, už se stmívá! Musíš nám povědět, co bylo dál s Klimem a Klodem!“

„Ubíhaly dny, týdny... Oba bratři se postupně osamostatňovali a život příjemně plynul. Co se však nestalo! Když se jednou tlupa spokojeně krmila sladkými fíky, Kona zaslechla slabé zašustění pod stromem. Tiše tam našlapovalo nevelké hnědé zvíře, čenichalo a bystrýma očima vzhlíželo do korun stromů. Fosa! Krvežíznivá fosa! Na výstražné volání Kony se všichni lemuři dali na zběsilý útěk. Sama se tím však prozradila a šelma vyjela jako blesk za ní do koruny fíkovníku. Kona rychle ustupovala výš a výš, ale vražednice ji následovala. Matka se nakonec spasila riskantním dlouhým skokem do větvi vzdáleného stromu. Fosa poznala, že kořist je obratná a rychlá, nedá se snadno chytit. V tom okamžiku postřehla na zemi zraněného holuba, který se marně snažil vzlétnout, a rozhodla se pro snadnější kořist. To Konu zachránilo, ale při skoku si poranila nohu. Bolelo to citelně a nemohla se na ni postavit. Co teď? Tlupa ji dovedla domů, ale nikdo nevěděl, jak jí pomoci. Oba synkové, teď už skoro dospělí, se starali, jak mohli, ale nožka ji nepřestávala bolet a maminka byla stále slabší a smutnější.“